

“Ik wou dat ik maar kon telewerken,” verzucht ik die ochtend narrig als de wekker gaat. Dan zou ik niet voor zevenen mijn bed uit hoeven. Ik zou tijdens het werk naar mijn eigen muziek kunnen luisteren of juist kunnen kiezen voor stilte. Ook zou ik niet het gezeur van mijn collega’s behoeven aan te horen terwijl ik toch zelf mijn ergste collega ben.

De gedachte aan thuis werken vat die week meerdere malen post.

Tot die middag waarop een collega naar me toe komt met de boodschap dat hij uit zijn doen is. We zoeken een rustig plekje op en ik laat hem zijn besognes vertellen. Ik luister en probeer hem te helpen zijn gedachten op een rijtje te krijgen. Na afloop bedankt hij me voor het gesprek en we gaan ieder onze eigen weg. Op mijn toetsenbord vind ik een gevulde koek. Geen handige plaats voor een lekkernij maar wel een bewijs van de verwachting dat het daar door mij zeker gevonden zal worden. Het compliment van mijn chef klinkt – zeker als dat vergezeld gaat van een schouderklopje – net even anders dan de ingeblikte stem van datzelfde e- compliment dat door de blikerige stem van mijn spraaksynthesizer wordt voorgelezen. Als ik me een werkplek zonder deze zaken voorstel, heeft mijn werk nauwelijks meer waarde dan droge ingeblikte cijfers en feiten.

Nee, laat mij dan toch maar voor zevenen opstaan om naar mijn baas en collega’s te gaan. Mijn blote voeten mogen dan koud op het zeil aanvoelen, mijn hart wordt al snel warm.

Riet Brusselsaars